अभिधावतु मां कश्चित् पुरुषस्त्वातु चैव ह । पतिश्च मे प्रदिशतु स्वयं वा पतिरस्तु मे ।
पुरन्दरस्तु तामाह माभैर्नास्ति भयं तव । एवमुक्ता ततोऽपश्यत् केशिनं स्थितमग्रतः ॥
किरीटिनं गदापाणिं धातुमन्त मिवाचलं । हस्ते गृहीत्वा कन्यां तामथैनं वासवोऽब्रवीत् ।
अनार्य्यकर्म्मन् कस्मात्त्वमिमां कन्यां जिहीर्षसि । वज्रिणं मां विजानीहि विरमास्याः प्रबाधनात् । १४२५०
॥ केश्युवाच ॥ विसृजस्व त्वमेवैनां शक्रैषा प्रार्थिता मया । क्षमन्ते जीवतो गन्तुं स्वपुरं पाकशासन ।
एवमुक्ता गदां केशी चिक्षेपेन्द्रवधाय वै । तामापतन्तीञ्चिच्छेद मध्ये वज्रेण वासवः ।
अथास्य शैलशिखरं केशी क्रुद्धो व्यवासृजत् । तदापतन्तं संप्रेक्ष्य शैलशृङ्गं शतक्रतुः ।
बिभेद राजन् वज्रेण भुवि तन्निपपात ह । पतता तु तदा केशी तेन शृङ्गेण ताडितः ।
हित्वा कन्यां महाभागां प्राद्रवद्भृशपीडितः । अपयातेऽसुरे तस्मिंस्तां कन्यां वासवोऽब्रवीत् । १४२५५
कासि कस्यासि किञ्चेह कुरुषे त्वं शुभानने ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दोत्पत्तौ द्वाविंशत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २२२ ॥

॥ कन्योवाच ॥ अहं प्रजापतेः कन्या देवसेनेति विश्रुता । भगिनी मे दैत्यसेना सा पूर्व्वं केशिना हृता ।
सदैवावां भगिन्यौ तु सखीभिः सह मानसं । आगच्छावेह रत्यर्थमनुज्ञाप्य प्रजापतिं ।
नित्यञ्चावां प्रार्थयते हर्त्तुं केशी महासुरः । इच्छत्येनं दैत्यसेना नचाहं पाकशासन ।
सा हृताऽनेन भगवन् मुक्ताऽहं तद्बलेन तु । त्वया देवेन्द्र निर्द्दिष्टं पतिमिच्छामि दुर्ज्जयं । १४२६०
॥ इन्द्र उवाच ॥ मम मातृस्वसेया त्वं माता दाक्षायणी मम । आख्यातन्त्वहमिच्छामि स्वयमात्मबलं त्वया ।
॥ कन्योवाच ॥ अबलाऽहं महाबाहो पतिस्तु बलवान्मम । वरदानात् पितुर्भावी सुरासुरनमस्कृतः ।
॥ इन्द्र उवाच ॥ कीदृशन्तु बलं देवि पत्युस्तव भविष्यति । एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं तव वाक्यमनिन्दिते ।
॥ कन्योवाच ॥ देवदानवयक्षाणां किन्नरोरगरक्षसां । जेता यो दुष्टदैत्यानां महावीर्य्यो महाबलः ।
यस्तु सर्व्वाणि भूतानि त्वया सह विजेष्यति । स हि मे भविता भर्त्ता ब्रह्मण्यः कीर्त्तिवर्द्धनः । १४२६५
॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ इन्द्रस्तस्या वचः श्रुत्वा दुःखितोऽचिन्तयद्भृशं । अस्या देव्याः पतिर्नास्ति यादृशं संप्रभाषते ।
अथापश्यत् स उदये भास्करं भास्करद्युतिः । सोमञ्चैव महाभागं विशमानं दिवाकरं ।
अमावास्यां प्रवृत्तायां मुहूर्त्ते रौद्र एव तु । देवासुरञ्च संग्रामं सोऽपश्यदुदये गिरौ ।
लोहितैश्च घनैर्युक्तां पूर्व्वां सन्ध्यां शतक्रतुः । अपश्यल्लोहितोदञ्च भगवान् वरुणालयं ।
भृगुभिश्चाङ्गिरोभिश्च कृतं मन्त्रैः पृथग्विधैः । हव्यं गृहीत्वा वह्निञ्च प्रविशन्तं दिवाकरं । १४२७०
पर्व्व चैव चतुर्विंशं तदा सूर्य्यमुपस्थितं । तथा धर्म्मगतं रौद्रं सोमं सूर्य्यगतञ्च तं ।
समालोक्यैकतामेवं शशिनो भास्करस्य च । समवायन्तु तं रौद्रं दृष्ट्वा शक्रोऽन्वचिन्तयत् ।
सूर्य्याचन्द्रमसोर्घोरं दृश्यते परिवेशनं । एतस्मिन्नेव राव्यन्ते महद्युद्धन्तु शंसति ।
सरित्सिन्धुरपीयन्तु प्रत्यस्रवाहिनी भृशं । शृगालिन्यऽग्निवक्त्रा तु प्रत्यादित्यं विराविणी ।
एष रौद्रश्च सङ्घातो महान् युक्तश्च तेजसा । सोमस्य वह्निसूर्य्याभ्यामद्भुतोऽयं समागमः । १४२७५